

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera, v právní věci **žalobce: Bc. J. K.**, bytem „X“, proti **žalovanému: Městskému úřadu Klášterec nad Ohří**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 85, Klášterec nad Ohří, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.8.2012, č.j. EC 12802/2012/01,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Městského úřadu Klášterec nad Ohří, ze dne 30.8.2012, č.j. EC 12802/2012/01, **s e r u š í pro nezákonnost.**
- II. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **3.044,- Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.8.2012, č.j. EC 12802/2012/01, jímž bylo zakázáno podle § 10 odst. 2 písm. b) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) žalobcem ohlášené shromáždění oznámené na den 17.9.2012 s dobou zahájení v 15.30 hodin a s předpokládanou dobou ukončení v 17.30 hodin, které se mělo konat na celém prostoru nám. Dr. E. Beneše v prostoru od budovy městského úřadu a rohu ulice Zahradní – tedy od průjezdní komunikace po horní část náměstí a jehož účelem měla být „Manifestace a demonstrace proti vedení města a podpora petice za odstoupení vedení města Klášterec nad Ohří“.

Žalobce poukazuje na skutečnost, že ohlášení shromáždění, která se mají konat od 19.4.2012 do 18.10.2012 v čase od 8.00 do 20.00 hod. v prostoru nám. E. Beneše, bylo předloženo svolavatelem konkurujícího shromáždění žalovanému dne 18.4.2012 a nebylo tedy dodrženo ustanovení § 5 odst. 1 zákona, kde je uvedeno, že oznámení o shromáždění se oznamuje tak, aby městský úřad obdržel oznámení alespoň 5 dnů předem. V odůvodněných případech sice může správní orgán přijmout oznámení i v kratší lhůtě, ovšem žádné takové okolnosti nejsou žalobci známy. Dle žalobce tedy existují důvodné pochybnosti o řádném

oznámení konání konkurenčního shromáždění. Oznámení o konání shromáždění jiného svolavatele je dle žalobce zcela účelové, když časový úsek, ve kterém se mají shromáždění konat, je stanoven téměř na období 6 měsíců v centru města. Ve skutečnosti se však v uvedeném čase a místě žádné shromáždění nekoná a dochází tak pouze k faktickému zabránění konání jakéhokoli jiného shromáždění, čímž kolidující oznámení zcela obchází dle žalobce smysl samotného zákona. Zákon sice neomezuje délku trvání shromáždění, ale v daném případě je zřejmé, že má kolidující oznámení za následek zneužívání ústavně zaručeného práva a jako takové by nemělo požívat ochrany uvedeným zákonem a ani dalšími předpisy. Kolidující shromáždění dle žalobce způsobuje zásadní zásah do ústavně zaručených práv třetích osob, kterým je v předmětném místě dlouhodobě bráněno v uplatňování jejich politických práv. Společenskou závažnost takového jednání je dle žalobce nutno spatřovat rovněž v tom, že žalovaný svým rozhodováním v přenesené působnosti toto jednání odporující ústavnímu pořádku České republiky podpořil, když bez sebemenší snahy aplikovat princip proporcionality rozhodl o zákazu konání žalobcem oznámeného shromáždění, aniž by se pokusil věc jakkoliv řešit.

Dále žalobce namítá, že se žalovaný ve svém rozhodnutí blíže nezabýval celou záležitostí a zejména nezhodnotil konkrétní skutkové okolnosti případu. Zejména trvá na tom, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou zakotvenou v § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dle které správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Rovněž namítá, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí neobsahuje předepsané náležitosti, zejména právně relevantní skutečnosti, které byly důvodem výroku, úvahy žalovaného, kterými se řídil při hodnocení právně relevantních skutečností a důkazů, jakož ani uvedení podkladů pro vydání předmětného rozhodnutí. Žalobce porušení citovaného ustanovení shledává zejména v neurčitěm zdůvodnění, ze kterého není patrné, z jakých podkladů žalovaný došel k názoru, že jsou obě shromáždění skutečně v kolizi (pouze formálně porovnal oznámení obou svolavatelů), ani se nijak nezabýval otázkou, zda je riziko střetu obou shromáždění opodstatněné a ani není zřejmé, na základě jakých podkladů došel k názoru, že dohoda mezi oběma svolavateli o úpravě doby konání shromáždění nebyla uzavřena a zda vůbec takové jednání proběhlo. Přitom neuzavření dohody mezi oběma svolavateli je dle § 10 odst. 2 písm. b) zákona podmínkou pro zakázání později ohlášeného shromáždění. V rozhodnutí není uvedena totožnost druhého svolavatele ani účel jím oznámeného shromáždění. Žalobce zdůrazňuje, že účelem zákazu shromáždění při jeho kolizi s jiným shromážděním dle § 10 odst. 2 písm. b) zákona je, aby nedocházelo k rušení dříve oznámeného shromáždění konaného ve stejném čase na stejném místě. K takovému rušení však dle žalobce v daném konkrétním případě nemůže dojít, neboť shromáždění oznámené údajně dřívějším oznámením je pouze účelové, vedené snahou zabránit konání jiných shromáždění v předmětném místě po dobu téměř 6 měsíců. Žalovaný dle žalobce tedy postupoval pouze zcela formalisticky bez vyhodnocení všech relevantních skutečností a jejich významu z hlediska smyslu zákona.

Dále žalobce namítá s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.3.2011, sp. zn. 8 As 15/2011, a ze dne 5.11.2007, sp. zn. 8 As 51/2007, že mu žalovaný existující střet oznámených shromáždění nesdělil a ani mu nenabídl možnost konání shromáždění v jiný den, případně v jiném čase, či zprostředkování dohody mezi oběma oznamovateli, a rovnou rozhodl o zákazu shromáždění oznámeného žalobcem. Žalobce nebyl informován ani o totožnosti druhého svolavatele. Neměl tedy možnost pokusit se s ním

dohodnout na čase a místě konání obou shromáždění. Žalovaný tak dle žalobce nesplnil své zákonné povinnosti a jednal v rozporu se zákonem.

Žalobce dále konstatoval, že po doručení žalobou napadeného rozhodnutí zjistil postupem dle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), že svolavatelem konkurujícího shromáždění je Místní organizace České strany sociálně demokratické Klášterec nad Ohří (dále jen „MO ČSSD“). Dle žalobce mohlo mezi svolavateli dojít k dohodě o místě a času konání shromáždění.

Dále žalobce upozornil na skutečnost, že žalovaný se nijak nevypořádal s tím, zda bylo o oznámení žalobce rozhodnuto v zákonné lhůtě 72 hodin od obdržení oznámení, neboť z doručení rozhodnutí o zákazu shromáždění není jasný přesný okamžik, kdy bylo toto rozhodnutí dne 30.8.2012 vyvěšeno. Žalobce se proto důvodně domnívá, že bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno až po uplynutí zákonné lhůty.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že po obdržení oznámení žalobce bylo telefonickým dotazem u zmocněnce MO ČSSD pana M. B., který je v současné době místostarostou města, zjištěno, že mezi svolavateli nebyla uzavřena žádná dohoda. Proto rozhodl žalovaný tak, jak je uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný trvá na tom, že rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti, které ukládá správní řád, když v odůvodnění jsou uvedeny důvody vedoucí k zákazu shromáždění. Žalovaný uvádí, že se zabýval všemi skutečnostmi, které jsou nezbytné pro vydání rozhodnutí, a to takovým způsobem, aby zjistil skutečný stav věci. Tedy zjišťoval, zda se na stejném místě a ve stejnou dobu nekoná jiné ohlášené shromáždění a zda mezi svolavateli byla uzavřena dohoda. Žalovaný je přesvědčen, že v odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny relevantní skutečnosti, které vedly k vydání rozhodnutí o zákazu konání shromáždění. Dále zdůraznil, že není v jeho pravomoci zprostředkovávat dohody mezi svolavateli či dokonce nabízet termíny nebo místa konání shromáždění. Právo shromažďovací je založeno na oznamovacím principu, záleží tedy jen na svobodné vůli občana, v jakém termínu a na jaké místo svolá shromáždění. Naopak jakékoliv „nabízení termínů a míst“ by bylo dle žalovaného nepochybně popřením ústavních práv a svobod. Žalovaný není oprávněn občanům určovat místa a dobu jejich shromažďování, vyjma zákazu shromáždění v zákonem taxativně vymezených případech.

Jako důkaz, že v dané věci nešlo o obstrukce ze strany žalovaného, odkazuje na urychlené vyřízení žádosti žalobce podané dle zákona o svobodném přístupu k informacím, kdy bylo žalobci uvedeno, kdo je svolavatelem konkurujícího shromáždění. Nic tedy dle žalovaného nebránilo žalobci, aby se pokusil o dohodu s MO ČSSD a případnou dohodu předložil spolu s novým oznámením shromáždění tak, aby byl naplněn původní termín. Žalovaný rovněž považuje za spekulativní vyjádření žalobce, že dřívější shromáždění je pouze účelové, vedené snahou zabránit konání jiných shromáždění v předmětném místě po dobu téměř 6 měsíců. K tomu žalovaný uvádí, že v předvolebním období je zcela běžné, že si různí svolavatelé blokují některá místa a termíny pro konání svých shromáždění i na delší dobu.

Ve vztahu k včasnosti rozhodnutí ve věci žalovaný uvádí, že bylo ve věci rozhodnuto žalovaným v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 zákona, tedy do 3 dnů od okamžiku, kdy obdržel platné oznámení. Rozhodnutí ve věci bylo vyvěšeno na úřední desce umístěné na nám. E. Beneše před 10. hodinou dopolední dne 30.8.2012. K umístění na elektronické úřední desce bylo rozhodnutí odesláno v 10.15 téhož dne. Rozhodnutí bylo dále dvakrát vyhlášeno městským rozhlasem v 15 hodin dne 30.8.2012.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že informaci, že na totožné místo ve stejný čas ohlásil již jiný svolavatel jiné shromáždění, obdržel až v rámci doručení žalobou napadeného rozhodnutí o zákazu shromáždění. Ihned poté požádal o poskytnutí informace, kdo je tímto svolavatelem. Sdělení obdržel v pondělí dne 3.9.2012. Následně prostřednictvím Bc. J. K. ihned kontaktoval telefonicky svolavatele za MO ČSSD (Ing. J. B.) se žádostí o poskytnutí dostupných informací k možnosti konání shromáždění dne 17.9.2012. Ing. J. B. neodpověděla s tím, že nemá dostupné informace. Žalobce dále poznamenal, že MO ČSSD měla předvolební shromáždění v prostorách aquaparku v Klášterci nad Ohří dne 7.9.2012 od 15.30 hodin. Toto shromáždění bylo s dostatečným předstihem oznámeno v periodickém tisku Klášterské noviny. Z této skutečnosti je zřejmé, že již při podání žádosti žalobce bylo srozumitelné místo i čas konání shromáždění MO ČSSD. Dále žalobce konstatoval, že ze strany žalovaného nedošlo ani k náznaku snahy vzniklou situaci řešit.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, když žalovaný i žalobce s tímto vyjádřili výslovný souhlas.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

V daném konkrétním případě bylo žalobcem oznámené shromáždění zakázáno s odkazem na ustanovení § 10 odst. 2 písm. b) zákona, kde je mimo jiné uvedeno, že úřad shromáždění zakáže též tehdy, jestliže na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručného oznámení konat jiné shromáždění a mezi svolavateli nedošlo k dohodě o úpravě doby jeho konání. Tímto konkurujícím shromážděním je shromáždění MO ČSSD, která jako svolavatel oznámila žalovanému konání shromáždění občanů konaných za účelem prezentace kandidátů ČSSD před volbami do zastupitelstva kraje a Senátu Parlamentu ČR. MO ČSSD ve svém oznámení uvedla, že shromáždění se budou konat od 19.4.2012 do 18.10.2012 v čase od 8.00 do 20.00 hodin v prostoru před kulturním domem, v celém prostoru dětského hřiště mezi ulicemi Petlerská a 17. Listopadu, v prostoru spojovací komunikace od ul. Polní k ZŠ Krátká a v celém prostoru nám. Dr. E. Beneše. Předmětné oznámení podala MO ČSSD městskému úřadu dne 18.4.2012.

Žalobce namítá mimo jiné, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. V tomto ustanovení je uvedeno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Tuto námitku soud neshledal jako důvodnou. S přihlédnutím

k výkladu zákona, který zastával žalovaný a který bude rozebrán níže, soud konstatuje, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou uvedeny, byť v poměrně minimalistickém pojetí, veškeré relevantní skutečnosti, které vedly žalovaného k zákazu žalobcem ohlášeného shromáždění. Z odůvodnění je zcela jednoznačně patrné, že důvodem pro zákaz shromáždění byla v souladu s ustanovením § 10 odst. 2 písm. b) zákona skutečnost, že na stejné místo ve stejnou dobu bylo již dříve oznámeno konání shromáždění pořádaného jiným svolavatelem. V odůvodnění je rovněž uvedeno, kdy bylo dřívější oznámení úřadu doručeno a konkretizováno kdy a kde se má dříve oznámené shromáždění konat. Žalovaný se vypořádal v souladu se svým právním názorem i s otázkou uzavření eventuelní dohody mezi svolavateli, a to uvedením závěru, že mu není známo, že by mezi svolavateli došlo k dohodě o úpravě doby konání shromáždění. S ohledem na výše uvedené dospěl soud závěru, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí obsahuje náležitosti v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce namítá, že výše uvedené ohlášení nebylo ze strany MO ČSSD oznámeno žalovanému včas, neboť nebyla dodržena zákonem stanovená lhůta pro podání oznámení (dle § 5 odst. 1 zákona alespoň 5 dnů před konáním shromáždění). Na tomto místě soud zdůrazňuje, že žalobou napadené rozhodnutí se týká shromáždění plánovaného na 17.9.2012. Ve vztahu ke shromáždění oznámenému MO ČSSD na 17.9.2012 lhůta stanovení v ustanovení § 5 odst. 1 zákona nepochybně dodržena byla, tj. oznámení konání shromáždění ze strany MO ČSSD bylo nepochybně žalovanému doručeno dříve než zákonem požadovaných pět dnů před plánovaným konáním shromáždění (bylo doručeno, jak již bylo výše uvedeno dne 18.4.2012). Tato námitka žalobce je tedy dle soudu zcela nedůvodná.

Dále žalobce namítá, že v případě shromáždění ohlášených MO ČSSD jde o účelové jednání tohoto svolavatele, neboť oznámením konání shromáždění na všechny dny šesti kalendářních měsíců má pouze fakticky zabránit konání jakéhokoli jiného shromáždění v dotčeném prostoru v předmětném období. Ve vztahu k obdobné námitce Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31.8.2009, č.j. 8 As 7/2008-116, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1953/2009, uvedl, že mnohost shromáždění oznámených jedním svolavatelem ve stejnou dobu na různá místa vyvolává pochybnosti o vůli svolavatele realizovat všechna ohlášená shromáždění, ale není důvodem jejich zákazu podle zákona. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že předmětem přezkumu však v dané věci není ohlášení MO ČSSD, ale rozhodnutí žalovaného o zamítnutí shromáždění ohlášeného žalobcem podáním ze dne 27.8.2012. Žalovaný se tedy v žalobou napadeném rozhodnutí ani nemohl touto otázkou zabývat. Ve vztahu k danému konkrétnímu případu je pak nutno zdůraznit, že žádné ze shromáždění ohlášených MO ČSSD oznámením ze dne 18.4.2012 nebylo správním orgánem zakázáno. Žalovaný proto při posuzování později podaného ohlášení shromáždění musel vycházet ze skutečnosti, že ve výše uvedených dnech ve vymezených prostorech jsou již řádně ohlášena shromáždění, což je jedním ze zákonných důvodů pro zákaz později oznámeného shromáždění. I tuto námitku žalobce tedy považuje soud za zcela nedůvodnou.

Jako zásadní námitku žalobce vyhodnotil soud v předmětné věci námitku, kde žalobce poukazoval na skutečnost, že žalovaný mu před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nesdělil, že na předmětnou dobu a na předmětné místo bylo již dříve oznámeno konání shromáždění jiným oznamovatelem, a neumožnil mu tedy řešit tuto kolizi smírnou cestou.

Žalobce rovněž dovozoval, že v důsledku tohoto postupu vycházel žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

Z výše citovaného ustanovení § 10 odst. 2 písm. b) zákona jednoznačně vyplývá, že pro vydání rozhodnutí o zákazu oznámeného shromáždění musí být splněny dvě podmínky, musí existovat již dříve oznámené shromáždění, které se má konat na totožném místě v totožný čas, a kumulativně musí být splněna podmínka, že mezi svolavateli nedošlo k dohodě o úpravě doby jeho konání.

Otázkou postupu správního orgánu při prověřování otázky, zda mezi svolavateli konkurujících shromáždění došlo k dohodě o úpravě doby konání shromáždění, se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 11.3.2011, č.j. 8 As 15/2011-72, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod číslem 2311/2011. Zdejší soud neshledal žádný důvod k tomu, aby se od závěrů uvedených v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu odchýlil. Ve výše citovaném rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je-li podmínkou zákazu shromáždění při jeho kolizi s jiným, dříve oznámeným, shromážděním, že nedošlo k dohodě mezi svolavateli, má správní orgán povinnost zkoumat, zda taková dohoda byla uzavřena. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „*svolavateli druhého shromáždění by měl [žalovaný] přinejmenším sdělit, že se jím oznámená akce ocitla v kolizi s dříve oznámeným shromážděním, a měl by umožnit pokus o dohodu alespoň zprostředkováním kontaktů mezi těmito svolavateli s následným ověřením, zda k ní došlo. Pokud by se svolavatel druhého shromáždění nemohl v důsledku pasivity správního orgánu o kolizi vůbec dozvědět, pozbývaly by jakékoliv zmínky o dohodě mezi svolavateli smyslu a značná část § 10 odst. 2 písm. b) shromažďovacího zákona by byla obsolentní.*“ V daném konkrétním případě z obsahu správního spisu není seznatelné, že by žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí zkoumal, zda mezi svolavateli konkurujících si shromáždění došlo k dohodě či nikoliv. Ve svém písemném vyjádření k žalobě sice žalovaný uvedl, že po obdržení oznámení ze strany žalobce se obrátil telefonicky na zmocněnce MO ČSSD M. B. s dotazem, zda došlo k dohodě se žalobcem ohledně shromáždění, ovšem tato skutečnost není žádným způsobem zachycena v soudu předloženém správním spise. Je nutné, aby podobný krok správního orgánu z hlediska následné přezkoumatelnosti jeho postupu byl ve správním spise zachycen alespoň v podobě úředního záznamu. Tvrzení správního orgánu, které nemá oporu ve správním spise, nemůže být podkladem pro rozhodování soudu při přezkumu v rámci správního soudnictví. Je však nutno konstatovat, že ani dotaz na uzavření dohody směřující k oznamovateli v pořadí prvního oznámení shromáždění není dle soudu postupem naplňujícím dikci zákona. Podstatné je, aby se **svolavatel později oznámeného shromáždění ještě před eventuálním vydáním rozhodnutí o zákazu shromáždění dověděl minimálně, že existuje shromáždění kolidující s jím oznámeným shromážděním co do místa i času konání, a kdo je svolavatelem takového shromáždění.** Uvedené skutečnosti musí být ze strany správního orgánu sděleny v pořadí druhému oznamovateli v co nejkratším čase po podání oznámení o konání shromáždění, aby měl reálnou možnost kontaktovat oznamovatele konkurujícího shromáždění a pokusit se o smírné řešení vzniklé situace. Je nepřipustné, aby se správní orgán v dané situaci postavil do naprosto pasivní role a pouze bez dalšího po obdržení v pořadí druhého oznámení vyčkával, zda oznamovatelé sami zjistí, že jejich termíny shromáždění jsou v kolizi a zda dojde k nějaké dohodě. Správní orgán nesmí v tomto případě vycházet pouze z výslovného znění právního předpisu, ale musí ctít i význam a smysl samotné právní úpravy, kdy z formulace ustanovení § 10 odst. 2 písm. b) zákona jednoznačně vyplývá, že zákonodárce prioritně upřednostňuje smírné řešení kolize dohodou svolavatelů a zákaz

později oznámeného shromáždění považuje až za krajní řešení. Dle názoru soudu dokonce nic nebrání ani tomu, aby správní orgán v uvedené situaci aktivně zprostředkoval kontakt obou svolavatelů a případně i zprostředkoval uzavření samotné dohody mezi nimi. Naopak taková aktivita správního orgánu by byla dle názoru soudu obecně vhodná.

Vzhledem k výše uvedenému spatřuje zdejší soud v postupu žalovaného, kdy vydal rozhodnutí o zákazu oznámeného shromáždění, aniž by předem informoval žalobce, že existuje již dříve oznámené shromáždění kolidující s jím oznamovaným shromážděním co do času a místa konání, a nedal mu tak možnost vyřešit situaci smírnou cestou, nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.

K námitce, ve které se žalobce dovolává opožděnosti rozhodnutí správního orgánu o zákazu shromáždění, uvádí soud následující. Dle ustanovení § 11 odst. 1 zákona musí správní orgán o zákazu shromáždění rozhodnout nejpozději do tří pracovních dnů od okamžiku, kdy obdržel platné oznámení. V uvedené lhůtě musí být takové rozhodnutí i vyvěšeno na úřední desce správního orgánu. Dle § 17 zákona se pro daný zákon v případě lhůt určených podle dnů rozumí jedním dnem doba 24 hodin od události, k níž se lhůta váže. V daném případě z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce podal oznámení dne 27.8.2012 v 10.59 hodin. Rozhodnutí o zákazu shromáždění muselo tedy být vyvěšeno na úřední desce nejpozději do 10.59 hodin dne 30.8.2012. Okamžik, kdy bylo žalobou napadené rozhodnutí vyvěšeno na klasické úřední desce žalovaného, není z obsahu spisu nijak seznatelný. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě uvádí, že se tak stalo před 10. hodinou dopoledne dne 30.8.2012. Ve vztahu k elektronické úřední desce je ve správním spise založen e-mail odeslaný v 10.15 hodin, kterým žádá paní A. o okamžité vyvěšení rozhodnutí na elektronické úřední desce. Samotný konkrétní okamžik vyvěšení rozhodnutí na úředních deskách žalovaného ovšem ze spisu není patrný. Na tomto místě podotýká soud, že podobné, pro posouzení zákonnosti rozhodnutí podstatné skutečnosti, je nutno zachytit ve správním spise, a to alespoň prostřednictvím řádného úředního záznamu.

V daném případě nepřistoupil však soud k dalšímu dokazování ve vztahu k okamžiku vydání předmětného rozhodnutí (např. prostřednictvím svědeckých výpovědí), neboť s ohledem na výše popsané pochybení žalovaného při aplikaci § 10 odst. 2 písm. b) zákona způsobující nezákonnost předmětného rozhodnutí považuje takový postup za nadbytečný.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud proto v souladu s ustanovením § 11 odst. 3 zákona a ustanovením § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil.

Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 3 044,- Kč, které představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000,- Kč a poštovné ve výši 44,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 12. září 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová